

*Kederleri ortak iki insanın
hüzünlü karşılaşması...*

YILLAR GERİYE DÖNSE

ROMAN

AHMED
GÜNBAZ
YILDIZ

BÖLÜM 1

*“Hiçbir günü bulunmaz ki ömrümün,
Diyeyim ki bugün güldüğüm gündür...
Çilemin başlangıç tarihi bile,
Kayıtle dünyaya geldiğim gündür...”*

Akşamlar hüznün simgesidir. İnsanın, bütün canlıların ruhuna, toprağa ve atmosfere sinmiş gamlı bir veda seremonisinin habercisidir...

İşte tam bu zamanlarda bir matem havasına bürünür yeryüzü ve uçuk bir renge boyanır duyguları insanların...

Güneşin batı yakasına çekilmeye başladığı anlardan itibaren, yüzü de değişir hayatın...

Ünsal, sokağı bütün ihtişamıyla gören pencerenin kenarında durmuştu... Camın arkasındaki dünyayı seyrediyordu. Görüntüyü engelleyen perdeyi aralamış, kederli bakışlarıyla dalıp kalmıştı aynı noktada. Yitik düşüncelerin güdümündeki bakışları, uzak, çok uzak mesafeleri kurcalıyordu... Hüznünlüydü, yüreğinden bakışlarına sızan sıkıntılarıyla okumaya çalışıyordu ırakları...

Henüz ömrünün baharını yaşıyan delikanlı, efkâr efkâr tütten iç dünyasının içli, buruk iklimine kaptırmıştı kendisini...

Karşısına düşen evlerin camlarında tutuşan güneşin kızıl ışıkları, O'na yeni bir akşamın başladığını fısıldıyordu... Bir gül bahçesinin renk cümbüşüne dönüşen veda, kızıl alevleri, turkuaz, mor, eflatun, gri tayf yelpazesinin renklerini en ihtişamlı desenleriyle buluşturmuş ve gökyüzünü efsanevi bir tabloya dönüştürmüştü...

Farkında bile olmadan, dalıp kaldığı yerden dakikalarca izlemişti manzarayı. Çok geçmeden koyu bir mahmurluk kaplamıştı gözlerini... Farkına vardığında manzara çoktan değişmişti... Gökyüzü, hatta yeryüzünün manzarası başka bir hüviyete bürünmüştü...

İçinde gitgide koyulaşan bir sıkıntısı vardı... Yalnızlık boğuntu vermeye başlamıştı bugünlerde ruhuna... Tek başınaydı evde. Yorgunluğunu bile hissetmeden, bulunduğu zeminden hiç ayrılmaksızın, bir bekleyişe bırakmıştı kendisini...

Güneşin vedası, dünyanın karanlıkların kucağına düşüşü ve taze, uçuk yüzlü bir ayın, fersiz ışıklarıyla semalarda, nazlı bir gelin edasıyla süzülerek kendisini ifadeye çalışması, uzun zaman almıştı...

Ruhsuz bir robot gibiydi durup kaldığı pencerenin kenarında. Oda karanlıktı... Dışarıdan sızan zayıf ışıklarla aydınlanıyordu içerisi... Pencerenin tülü yarıya kadar çekilmişti. Kendisini hatırladığında manzara yeniden değişmişti. Acı bir tebessümle kıpırdıyordu dudakları... İçinden, "Ben hâlâ dışarıları mı seyrediyorum," diye sorguluyordu kendisini.

Sedeften ışıkların loş bir aydınlığındaydı gökyüzü... Gümüşten çizgiler beliriyordu ufukta. Semalar, hicaplı bir yüze dönüşmüştü... Yıldızlar salkım saçaktı bu gece...

Ömrünün, belki de en azaplı uyanışının sinyalleri bölüyordu seyrini...

Annesini kaybedeli iki koca yıl geçmişti aradan... Babasıyla birlikte yaşıyordu bu dev şehirde.

Yemek yapmak, bulaşıkları ve çamaşırları makineye atıp yıkamak, ütü, temizlik, evde neler yapılıyorsa onun işiydi...

İstanbul Üniversitesi Dış Hekimliği Bölümü son sınıf öğrencisiydi Ünsal. Daha birkaç gün önce babası bu şehri terk etmek üzere olduklarını söylemişti ona...

Notları bölümün en iyileri içindeydi. Babası ona güveniyordu. Yatay geçiş yapmasında hiçbir engel olmayacağı kanaatindeydi...

İstanbul'u, sonunda gönlünde taht kurmuş bu efsane şehri terk edeceklerdi... Derin, içli dalışların kaynağında, babasıyla arasında geçen o anlam veremediği konuşmanın malzemeleri vardı...

“Ankara’ya gidiyoruz. Notların iyi. Ankara Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi için yatay geçiş hazırlıklarınızı, her nasıl olacaksa acilen başlatmalısın! Orada da tanıdıklarım var, bu şartlarla yatay geçiş için bir engel çıkabileceğini pek sanmam.”

Babasının ağzından duyduklarına şaşırılmıştı Ünsal. Hayatında böylesi bir değişikliği hiç beklemiyordu. Buruk bir itiraz vardı dudaklarında sadece:

“Fakat baba, bu benim üniversitede son yılım!”

“Ankara denk bir üniversite. Hiçbir kaybın da söz konusu değil anladığım kadarıyla. Üstelik patron Ankara, dedi. Yapabileceğim fazla bir şey de yok sanıyorum...”

“İyi de ben mezuniyetten sonra gelsem?”

Babanın tepkisi büyüktü:

“Neden ayrı kalalım ki?”

“Bilmem, alıştım buralara... Okulum, hocalarım ve arkadaşlarım...”

“Söylediklerinin hepsi gideceğimiz şehirde de bulunabilir, ya baban? Dahası anneannen de Ankara’da. Yalnız bir kadın üstelik.”

Derin, içli bir bakış uzatmıştı babasına. Anlamlı ve suskundu onu seyredirken.

Baba sitemli bir sesle dokunuyordu Ünsal’a:

“Söylesen bana, babanla birliktelik usandırdı mı yoksa seni?”

“Hayır baba! Ben öyle demek istememiştim.”

“Neyse! Üniversiteden notlarını bildiren tasdikli belgeyi al ve vakit geçirmeden gerekli işlemleri halledelim...”

Zaman bir çırpıda akıp gitmişti. Baba, koyu bir telaş içindeydi son günlerde... Yemeklere vaktinde gelmiyor, geldiğinde “tok” olduğunu söylüyordu. Anlaşılmaz birisi olup çıkmıştı... Gülmeyen bir yüzü vardı son günlerde... Ayrıca alıngan birisi olup çıkmıştı. Ünsal’ın sorduğu sorulara da tatmin edici cevaplar vermiyordu. Umursamazlık edası içinde geçiştiriyordu çoğunu... Ünsal bir defasında bilerek ve ısrarla yinelemişti sorusunu:

“Baba, söyler misin bana, bilmediğim bir sıkıntın mı var senin?”

Âdeta uykudan uyandırılmışlığın hırçınlığı vardı üzerinde... Biraz gecikmeli olarak değişmişti çehresindeki ifade. Yumuşak bir iklime çekmeye çalışmıştı kendisini:

“Yo, hayır! Belki de sorduğun manada bir sıkıntı değil bu. “

Ünsal yoğun bir incelemeye almıştı babasını. Hayretini ortaya koyan bakışlarının belgeleri gibiydi sorularının devamı:

“Söyler misiniz babacım, hangi manada sormuş oluyorum sizce?”

Bir an duraklamış ve düşüncesini toparlamaya çalışmıştı. Kendisine zaman ayırmak çabasında olmalıydı... Elini önündeki sehpanın üzerine götürüp sigara paketine uzanmış ve sigarasını yakmıştı.

“Yani, senin sorunun özünde, hani şu görev değişikliği meselesi olmalıydı diye düşünüyordum.”

“Şayet sıkıntınızın yegâne sebebi buysa?”

“Her neyse, düzenimiz bozuluyor işte.”

“Gitmesek?”

“O vakit istifayı göze almam gerekebilir.”

“Bildiğim kadarıyla patron çok severdi sizi.”

“İşte o yüzden kıramıyorum ya!”

“Ev tuttuk mu Ankara’da?”

“Şey! Lojmanlarının olduğunu söylediler, tabii ki ilk günler için. Yani misafirhane türünden kalacak bir yer işte...”

“Hangi semtteymiş, üniversiteye yakın mı bari?”

“Ha sen anneannende kalacaksın. Bir müddet, yani kendimize bir ev tutuncaya kadar.”

Ünsal renk vermemişti babasını süzerken... Bu oldukça kapsamlı bir hoşnutsuzluğun manasını da taşıyordu çehresinde...

Ünsal sıkıntılıydı... Hafızasına kazıdığı o silinmezlerin arasında sakladığı fotoğrafları, bir sinema şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

Dünyasını altüst eden boğuntular, duygularındaki hicran şafağını söktürelî çok olmuştu...

Babası yanından kalkıp salona geçmişti. Evin sessizliği, salondaki konuşmaların esintilerini taşıyordu oturduğu odaya. Dünyasını beklenmedik anda değiştiren, kulağına belirsiz fısıltılar halinde taşınan babasının telefon konuşması çekiyordu dikkatini:

“Valide Hanım!” diye başlardı hep konuşmalarına. Bu seslerdi kulaklarına fısıltılar halinde taşınan. Bir panik havasındaydı gönlü. Yerinden hışımla kalkmıştı. Aslında az önceki rahavet, korkunç bir uyanışın kollarına bırakmıştı delikanlıyı. Konuşmanın kendisiyle ilgili olduğunu fark eder etmez, derin, içli bir nefes indirmişti ciğerlerine ve hemen ardından yerinden, ateşe düşmüş gibi fırlamıştı.

Beyni, bunun bir hal hatır sorma konuşması olduğuna inanmıyordu. Hünerli bir balerin yürüyüşüyle salonun açık duran kapısının kenarına kadar, sessizce gelip durmuştu. Hareketlerinin kural dışı bir davranış olduğunu bilmesine rağmen, yine de vazgeçemiyordu bundan. Daha doğrusu irade dışıydı davranışları...

Omzunu duvara yaslamıştı. Nefesini tutuyordu patlamak için. Dişlerinin arasına vermişti üst dudağını farkında

olmadan, kararsızca sıkıyordu dişlerini... Acının en demli anlarını yaşıyordu bakışları...

“Valide Hanım, sizden bir isteğim olacaktı.”

Anneannesinin konuşmalarını duyamıyor, ancak hisle-riyle onları şekillendirmeye çalışıyordu...

“Evet.”

“Ünsal hakkında.”

“Sizi dinliyorum.”

“Kabul ederseniz şayet! Bu yıl Ünsal Ankara’da sizin yanınızda okuyacak.”

“Memnun olurum.”

Aldığı cevaplar onu rahatlatmışa benziyordu:

“Bana yardım edeceğinizi biliyordum. Teşekkür ederim...”

“O benim evladımın tek hatırası oğlum. Sözü mü olur. Ben de yalnızlıktan usandım zaten... Ya sen, sen ne yapacaksın?”

“İşte en büyük sorun da o ya, Valide Hanım. Ünsal’ı bu konuda ikna edebilmem çok zor diye düşünüyorum...”

“Anlayamadım, hangi konuda?”

“Siz de bilirsiniz ki hayat bu. Yalnız olmuyor işte. Hele de erkekler için daha zor. Evleniyorum!”

“Ünsal’ın haberi yok mu bu işten?”

“Hayır. İşin en zor tarafı da bu benim için. Ona görev yerimin Ankara’ya nakledildiğini, kendimize bir ev tutuncaya kadar da sizin yanınızda kalacağını söylemiştim. Aksi halde yatay geçiş teklifimi kabul etmeyebilirdi. Ona

anlattığım hikâyeye göre ben de işyerinin misafirhanesinde kalacaktım.”

“İyi de ne gerek vardı bu senaryoya?”

“Bilmem, başka da bir çıkar yol gelmemişti aklıma...”

“Ya şimdi, şimdi nasıl izah edeceksin, bunu da düşündün mü bari?”

“Ünsal’ı önceden gönderiyorum Ankara’ya.”

“Ve sen gelmeyeceksin anladığım kadarıyla?”

“Evet! Aslında görev değişikliği falan yok...”

Telefon ahizesinde rahatsızlığını iyice ortaya koyan aneanne kahır doluydu...”

“Neden bu yola başvurdun, söyler misin? Ünsal’ın yanımda kalması sevindirir beni, ancak bir baba olarak, çok yanlış bir işin peşinde olduğunu da bilmelisin... Her şeyden önce, o senin çocuğun, evleniyorsun diye, onu yalanlarla yola çıkarmaya ne hacet? Daha önceden beni haberdar etseydin, ben onu daha dürüst bir davetle çağırırdım yanıma.”

“Valide Hanım, anlamıyorsun beni. Evlenmek üzere olduğum hanım çok genç...”

“Ünsal karşı mı koydu senin evlenme hikâyene?”

“Hayır! Ona bundan hiç söz etmedim bile...”

“Duymayacak mı sonuçta?”

“Duyması değil beni korkutan. Evleneceğim genç bir kız. Onunla aynı evde yalnız nasıl düşünebilirim onları? Ona ‘anne’ bile diyemez. Sık sık seyahatlere çıkıyorum. Yalnız bir evde birlikte kalacaklar, düşünebiliyor musun?”

“Hayrete düşürüyorsun insanı. Kimi alırsan al. Kaç yaşında olursa olsun. O nihayetinde senin karın ve onun

annesini olacaktır. Ünsal bunları bilmeyecek kadar tutarsız bir genç mi?”

“Güvenilir ama. Genç bir kadın, sonuçta evlenecek olduğum... Sonuçta aynı çatının altında yalnız kalabilecekleri günler de olacak. Aklım hep evde kalacak, demektir bu.”

“Bak Arif. Seninle daha fazla konuşmaya sabrım kalmadı. Öfkelenendirme beni ve erkenden o çocuğu bana gönder. Ondan sonra da ne halin varsa gör...”

“Kızma Valide Hanım. Masraflarını karşılarız. Biliyorsun ki sever ve sayarım sizi. Sır verdim bu yüzden de.”

“Konuşacak başka şeyimizin kaldığını hiç sanmıyorum. Çok incittin beni. Ünsal’ın biletini al ve hemen gönder.”

Telaşlanmıştı Arif. Ve heyecanlıydı sesi:

“Valide Hanım. Ona bu konudan hiç bahsetmedim. Siz de bir açık vermeyin, zor durumda kalabilirim... İleriki günlerde uygun bir lisanla doğru bir zamanda karşıma alıp anlatırım kendisine...”

Ünsal ayakta güçlkle durabiliyordu... Daha babası, telefonu kapamadan, hazin, elemlere sarılmış bir ses ulaşıyordu kulaklarına:

“En uygun zamandı bu senin için ve her şeyi mükemmel bir şekilde anlattın baba.”

Baba, kulağına gelen seslerle elektrik akımına yakalanmış gibi sallanmıştı.

İnanamıyordu. Ünsal başucuna kadar gelip sokulmuştu... Her şeyi öğrenmişti anlaşılın. Oğlunun yüzüne bakmaya çalışırken, vurgun yemiş gibi çırpınışlardaydı... Bedeni, bakışları, soluyuşu, aşırı bir heyecanın etkisiyle sarmıştı onu...

Ünsal karşısında dumandan bir heykel gibiydi... Baba, elindeki ahizeyi usulca kabinine koymuştu... Tedirgin bir tavrı vardı oğlunu seyredirken. Sadece:

“Sen ha!” diyebilmişti...

“Ben!” diyordu Ünsal...

Dokunaklı, ağlamak hatta haykırmak isteyen bir sese, susturucu takmıştı sanki... Acı acı yutkunuyor ve derin alıyordu nefesini:

“Yalan söylememeliydin bana baba! Yüreğimde hep bir baba olarak yaşasaydın keşke.”

“Ünsal...” diye kekeliyordu. “Dinler misin beni?”

Fırsat bile vermemişti babasına...

“Yo, yo hayır! Sakın şimdi de haksızlığına başka mazeretler bulup, biraz daha yüreğimden silinip küçülme!”

Yüzü kızarmıştı duyduklarından... Öfkeye dönmüştü yüzündeki ifade, her şeye rağmen bakışları tedirgindi:

“Ünsaaaal!”

“Konuşmamalısın! Az önceki duyduklarımın üzerine başka sözler de edersen, çocuksu yüreğimdeki hatıralar bile kanayabilir. Yaptığım yanlıştı, fakat bütün konuşmalarınızı başından sonuna kadar dinledim. Bir baba olarak sana sadece şunu sormak istiyorum. Senin oğlun, eve annesi olarak getireceğin bir kadına karşı, başka duygular besleyecek kadar haysiyetsiz mi?”

“Ünsal!”

“Lütfen baba. Sakın zeytinyağı gibi suyun üzerine çıkmayı deneme. Annem hatıra defterine neler yazmıştı biliyor musun? Öleceğini biliyordu o... Senin mizaçlarını da: ‘Anne ölünce baba enişte olur’ demişti. Anlayamamıştım

hatıratını okurken. Bana sesleniyordu o... Şimdi anladım işte vermek istediği mesajı. Meğer o da yanılmış, sen enişte bile olamayacağını kanıtladın bu akşam... Evliliğinize asla karşı çıkmazdım. Lakin senin düşüncedeki insanın gölgesi olma vasfını bile üzerimde taşımazdım. Bu gece seninle son beraberliğimiz olacak baba. Hayat boyu demek istiyorum. İnan bu kırgınlığımı babalık hakkın bile gideremez. Her şeye rağmen, yine de mutluluklar diliyorum sizlere...”

“Ünsal!”

Yönünü kapıdan yana çevirmişti... Hızlı adımlarla bir rüzgâr gibi esip kaybolmuştu babasının gözlerinden... Peşinden gelen seslere rağmen duyarsızdı... Odasına girer girmez kapısını kapamış, üstelik de kilitlemişti...

Babası peşinden koşmuş, kapı yüzüne kapatılınca anahtarın kilit içindeki dönüş seslerini duymasına rağmen, yine de açabileceği umuduyla kapıyı zorlamıştı. Umudu kesildiğinde oracıkta, heykel gibi kalmıştı... Artık konuşmayı bile denemiyordu...

Efkâr Gecesi

Gece ruhuna kâbus gibi çöküp kalmıştı Ünsal'ın... Sabaha kadar hiç mi hiç uyuyamamıştı... Öfke, soluğunda bulut dağları oluşturacak kadar amansızdı...

Üzerini soyunmadan, gömlek, pantolon hatta çoraplarını bile ayaklarından çıkarmadan usançlı bir gönülle yatağının üzerine uzanıp bir müddet öylece kalmıştı.

Karmaşık hayaller kuruyordu durmadan... Mazisini, çocukluk günlerinden başlayarak tıpkı bir sinema şeridi gibi, gamlı bir gönülle gözden geçirmeye başlamıştı... Yatağının kenarında duran komodinin en alt çekmecesini açıp oradan bir defter çıkarmıştı. Annesinin ölümü hissettiğinde kendisi için yazıp bıraktığı satırlar düşmüştü aklına. Gözleri, buhar buhardı sayfaları aralarken. Şu an kendisini teskin edecek tek dayanağı gibi görünüyordu bu okudukları. Gözlerinin önünde annesinin canlanan hayali ve satırlara anlam kazandıran sesinin tonu yankılanıyordu Ünsal'ın kulaklarında.

Önündeki yazıları okudukça gözlerinden yanaklarına doğru akan yaşlar durmak bilmiyordu ne yapsa...

Efkârı tepesinde düğümler atmıştı. Nefesi alev alevdi ah çektikçe. Kalemni yorgun parmaklarının arasında güçlkle tutmaya çalışıyordu. Tütsü tütsüydü bakışları nefesi gibi...

Annesinin nokta koyduğu satırların altında bekliyordu kalem ucunu. Anlaşılan geride kalan sayfanın boş zemininin üzerine o da duygularını işleyecekti. Gönül zindanlarından firar eden hissiyatını cümleleştirebilmek için hazırlıyordu parmakları kalemini...

Tepesinden bulutları eksik olmayan zirve dağlar gibiydi... Hissiyatını sayfanın üzerine düşürmeye başlamıştı:

“Saçlarına karanfillerden taç örer takardım anneler gününde. Sen abartıyorsun desen bile yapardım aynı şeyleri her yıl... Annelerin günü olmaz, derdin ve eklerdin: Bu bizim kültürümüz değil, bırak şu yapay gelenekleri, ben dualarla anılmayı severim, derdin her defasında. Sen ne yapsan vazgeçmezdim alışkanlıklarımdan. İyi ki vazgeçmemişim anne, bak işte o günlerin en tatlı sağanakları dökülmekte seni andıkça gözlerimden...

Sen yoksun, şimdilerde masamın üzerinde duran çerçeveli resmini taçlandırıyorum karanfillerle... Bu alışkanlığımın bir dayanağı olmadığını biliyorum anne. Bunların hepsinin sadece duygusalılıklardan kaynaklanışını da... Bir tabu değil yüreğimdeki eylem... Karanfillerle süslediğim çerçevenin içinde senin resmin var...

Sen, asıl duaların ve gönülden yakarışların gerçeğini işlemiştin yüreğime yıllarca.

Kâinatın sınır tanımayan Tek Gücüne açıyorum şimdi ellerimi, dualarım için. İncancımın gereği neyse yine aynı şeyleri yaşıyorum anne... Çizgimden sapışlarım hiç olmadı sen gideli...

Seni çok özledim be anne, babamın takındığı son tavır can evimden vurdu beni... Yoksun! Annesiz evlere alışmak zor... Sensizlik var ya anne, inan yokluğunda daha incelikleriyle tanıttı bana seni.

Sen var ya anne. Hani en hararetili, bol güneşli gökyüzünün çehresini değıştiren, ılık, insanın ruhunu okşayan dost bir esinti gibiydin hayatımda. Birlikte olduğumuz günlerde yeterince kıymetini bilememişim. O sınırsız şefkatin, sevgiyi kalbin derinliklerinden yansıtışın, kol, kanat gerişin üzerime, beni insan olmaya hazırlamış farkında bile olmadan.

Unutamıyorum seni anne, inan unutmak istediğim anlarımla olsa bile... ‘Cennet annelerin ayakları altındadır’ sözünün derinliğine inmek isteyişim ve onu daha yeni yeni özümlemeye çalışsan düşüncelerimin sığ olduğu kanaati var hislerimde...

Sen benim ilk okulum, ilk öğretmenimdin... Hayata duruşumu ve tutunuşumu hazırlayan ilk danışmanımydın...

Ellerimi dualarım için kime açmam gerektiğini öğreten, kul olduğumu kalbime dantela gibi işleyendin... İnsan haklarının neler olduğunu, kulluğun kurallarını, haram ve helal ilkelerinin neler olduğunu, yalancılığın insanı nasıl basitleştirip küçülttüğünü bana sen öğretmiştin. Yokluğun ne zor şeymiş be anne! Kanatlarımla kırıldığı şu anlarda ah, yine yanımda olmalıydın!

Biliyor musun, anneliğın vasıflarını bana, senin toprağa düştüğün günlerin sonraları öğretti anne... İşte o en acı günümün ardından anladım, annelik makamının zirve ve kutsal oluşunu.

Anne şefkat, anne sevginin en erdemlisi, anne hayatın en asil dayanışma örneği, anne sabır, annelik çilelerin aşka dönüşü, anne sadakat, anne vefa, anne sabır demekmiş meğer.

Anne dünyaya meydan okuyuşmuş çocuğu için... İşte cennet onun için annelerin ayaklarının altındaymış...

Sana var olduğun günlerde bunların karşılığını veremediğimi düşündükçe artıyor efkârım. Söz veriyorum işte, mukaddeslerimin arasına adını yazdıran kadın... Sana gösteremediğime inandığım, sevgi, şefkat ve emeğin öduncünü, torunların ve senin makamına neslinin devamı için oturan eşime ödeyeceğim hususunda sana söz veriyorum...

Ben babamın yaptığı gibi yapıp üzmem torunlarını, sen rahat ve huzur içinde uyu anne.

Şu an benim için yazdıklarını yeni baştan okurken nasıl efkârlandım bilsen! Kırık kanatlarımla muhal bir uçuşa hazırlamaya çalışıyorum kendimi.

Bu şehirden uzaklara düşüyor yolum istemesem de. Seni unutacağımı sanma sakın. Babama kırılmış olsam da bu şehre ardımı dönemem. Seni bu şehir bağrında misafir etmekte, unutulur mu hiç... Mesafe dediğin ne ki anne? Her anneler gününde ve bayram arifelerinde, bu can bedenimde durdukça, toprağınla dertleşebilmek için bile olsa gelirim. Koklayamayacağını bilsem de, her ziyaretimde ve anneler gününde kabrine beyaz karanfillerle geleceğim anne...

Sen öyle söylemiştin unutmadım... Lale Âlemleri Yaratanın, gül O'nun Son Elçisinin ve beyaz karanfiller annelerin simgesidir derdin... Ben karanfilleri senin için seviyorum anne, bütün anneleri ve seni simgelediği için.”

Tepkisinin sadece bir hissilikten ibaret olmadığı kanaatindeydi Ünsal... Annesi olabilecek bir kadınla, babasının aynı çatı altında birlikte kalamayacağını vurgulayışı yıkmıştı onu... Yeryüzündeki haksızlıkların en adisiyle yüz yüzeydi. “Çetin, korkunç bir iftira, akıl almaz bir zan,” diye çırpıyordu yüreği...

Babasını asla affedemeyeceğini düşünüyor, kahrı gittikçe derinleşip, mesafesizlik boyutuna taşınıyordu.

Akşamdan uzanıp kaldığı yatağın üzerinden usançlı bir kıpırdanışla kalkmıştı... Derin bir nefesin ardından, odanın içini bozuk bir moralle süzmüştü... Kıyafetlerinin olduğu dolaptaydı bakışları... Dolabın üzerinde duran valiz çekmişti dikkatini. Kalkıp valizi almış, dolabı açıp içinden ihtiyacı olan neyi varsa, valizin aldığı kadar yerleştirmişti. Sığmayanları ikinci bir valize istif etmiş ve annesinin başucunda duran çerçevesiz resmi yerleştirmişti valizini kapatmadan. Bunları yapmaya çalışırken yaşlı bir görüntüsü vardı. Gözlerindeki ışıklar buhar buhar kaynaşıyor, özenle, boğazında düğümler atan hıçkırıklarını yutkunmaya çalışıyordu... Acı, yüzünde en keskin çizgileriyle belirginleşmişti...

Ceketinin cebinden cüzdanını çıkarmıştı; içine baktığında, sadece tedbir için sakladığı bir miktar parası vardı. Bu annesinden kendisine kalan bir hatıra niteliği de taşıyordu aynı zamanda... Avucunun içine almıştı çıkardığı paraları... Kendisini Ankara'ya götürecektik kadar hazırlığının oluşu ne de olsa sevindirmişti Ünsal'ı...

Bütün hazırlıkları tamamıydı. Sıkıntılı, uykusuz biten gecenin ardından bile gün doğmuştu... Öyle diyordu kendisini teselli edebilmek için... Saatine baktığında sekizi gösteriyordu...

Usul, cesaretsizlik notasını vurgulayan bir ritimle kapısı çalınıyordu... Babasının sesiydi az sonra odanın içine dolan:

“Ünsal!”

Kederin derinliklerine rağmen ses vermişti:

“Efendim!”

“Aç artık şu kapıyı da konuşalım biraz.”